

κρυβέχει τὸν χάρτην καὶ δύνει δ, τι γράφω.
 ἔβουσαν ἐν νεότητι καὶ
 καλλονῇ, ἔπειτα δὲ παράφρονα, περιπλα-
 νωμένην, ὀρφανήν. Τὴν εἶδον παρὰ φόβῳ
 φιλοῦσαν τὰ φθίνοντα χεῖλη τοῦ μό-
 νου τῆς παρηγόρου... καὶ ἔπειτα
 ἐν εὐσεβεῖ δεισιδαιμονίᾳ γονυπετοῦσαν
 ἐνώπιον τῆς μητρός της, καὶ μετὰ
 θαυμάτων ἱκετεῖ οὐσαν νὰ λύσῃ αὐτὴν
 ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἣν ἡ ἀτυχὴς μήτηρ ἐν
 ἡμέραις ὀργῆς ὡς κεραυνὸν ἔριψεν κα-
 τὰ τῆς θυγατρὸς της. — Οὕτως ἡ ἀ-
 τυχὴς Λαυρέττα ἀένναον ἀφῆκεν ἐν
 τῇ καρδίᾳ μου συμπάθειαν πρὸς τὰς
 δυστυχίας αὐτῆς. Βαρύτιμον κληρο-
 νομίαν, ἣν ἤθελον νὰ μερισθῶ μεθ'
 ἀπάντων ἡμῶν οἵτινες οὐδεμίαν ἑλ-
 λην παραμυθίαν ἔχετε ἢ ν' ἀγαπᾷτε τὴν
 ἀρετὴν καὶ συλλυπησθε αὐτήν. Σεῖς
 δὲν μὲ γνωρίζετε, ἀλλ' ἡμεῖς, οἰοιδή-
 ποτε καὶ ἂν ἦσθε, εἴμεθα φίλοι.

Μὴ μισῆτε τοὺς εὐδαίμονας, φεύ-
 γετε μόνον αὐτούς.

Γ. ΣΦΗΚΑΣ

ΤΙΜΑ ΠΑΣΑΝ ΤΑΞΙΝ

«Τίμα πᾶσαν τάξιν, τίμα πάντα
 ἄνθρωπον. Μηδένα ἐγκαταλείψε ἢ κατα-
 κτενε, τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κοινωνικῆς
 θέσεως ἕνεκεν, ἐὰν αὐτὸς δὲν τιμᾷ αὐ-
 τὴν διὰ τῆς ἀρετῆς σου» μηδένα δὲ πᾶ-

λιν ἀποδοκίμαζε ἢ ἀπόβαλλε, ἕνεκα
 τῆς ταπεινῆς τάξεως, εἰς ἣν ἀνήκει,
 ἐὰν αὐτὸς ἡξεύρῃ νὰ λαμπρύνῃ αὐτήν
 δι' ἐναρέτου βίου καὶ ἔργων ἀγαθῶν. —
 Ὁ κοινωφελέστερος πολίτης, ὁ σοφώτε-
 ρος καὶ ἐναρετώτερος ἄνθρωπος ἔστω
 σοὶ θεοσκότος εἰς οἵανδήποτε κοινωνικὴν
 τάξιν καὶ ἂν ἀνήκῃ, ἀφ' οἰουδὴποτε
 οἴκου καὶ ἂν ἔλκῃ τὸ γένος αὐτοῦ, διό-
 τι ὄντως ἡ καρδίᾳ καθίσταται τὸν ἄν-
 θρωπον εὐγενῆ, καὶ οὐχὶ τὸ αἷμα· ἀνυ-
 ψοῦσι δὲ αὐτὸν προσωπικαὶ ἐκδουλεύσεις
 καὶ οὐχὶ πατραγαθία. — Τίμα πᾶσαν
 τάξιν. — Σέβου τὰ δίκαια καὶ τὰ πλεο-
 νεκτῆματα πάσης τάξεως, τὰ ὑπὸ τῶν
 νόμων τῆς πολιτείας ἀνεγνωρισμένα.
 Αὐταὶ αἱ μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν
 ὑπηκόων διακρίσεις εἰσὶ σοφὸν καὶ ἀναγ-
 καῖον κατασκευάσμα πρὸς συντήρησιν,
 ζωοποίησιν καὶ ὁδηγίαν τοῦ ὅλου. —
 Καθὼς ἐν τοῖς στρατοῖς ὑπάρχει ἀπὸ
 τοῦ ἀπλοῦ στρατιώτου μέχρι τοῦ στρα-
 τάρχου μακρὰ σειρὰ βαθμῶν καὶ ποι-
 κίλων ἐργασῶν, οὕτω καὶ ἐν τῇ πολι-
 τείᾳ. — Οὐτε πάντες δύνανται νὰ ὑπη-
 ρετῶσιν, οὔτε πάντες δύνανται νὰ ἀρχω-
 σιν. — Ἀπασα αἱ τάξεις ἀποτελοῦσιν
 ἀνωτέρους ἢ κατωτέρους κρίκους τῆς
 μεγάλῃς ἀλύσεως τῆς περικλειούσης τὸ
 σύνολον τῆς πολιτείας. ἡ καταστρο-
 φὴ ἐνὸς κρίκου ἐστὶ διαχωρισμὸς τῆς
 ἀλύσεως. Ἡ ἀνατροπὴ τῶν τάξεων ἐ-
 στὶν ἀνατροπὴ αὐτῆς τῆς πατρίδος, ἐστὶ
 διατάραξις τῆς κοινῆς εἰρήνης.»

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τῷ ΠΟΙΗΤῇ Κ. Φ. Σ.

Τὴν λύραν μου εἰς θρύμματα νὰ θραύσω μὲ προτρέψεις;
 Καὶ τῆς ποιήσεως τὸ πῦρ τὸ φλέγον με νὰ σβέσω;
 Πλὴν θραύουσα τὴν λύραν μου εἰς ἔριδος θά πέσω,

Τὸ σκότος μου ἡ ποίησις φωτίζει, δὲν τὸ βλέπεις;
 "Οταν δδόνῃ ἄρρητος μοῦ θλίβῃ τὴν καρδίαν
 Χαράσσω στίχους κ' εἰς αὐτοὺς ζητῶ παρηγορίαν.

Νὰ ἀρνηθῶ τὴν ποίησιν! εἰπέ, εἰπέ μοι μάλλον
 Τὸ πᾶν αὐτὸ νὰ ἀρνηθῶ καὶ ζῶσα ν' ἀποθάνω...
 "Ἄλλ' ἄφες, ἄφες γράφουσα τὸν βίον νὰ περάνῃ"
 Οἱ στίχοι μου τοῦ στήθους μου ἐμφαίνουσι τὸν σάλον,
 "Ἄν τὸ θρηνῆρες ἄσμα μου τὰ ὦτα σου βαρύνῃ,
 Πλὴν στιγματῶν βάλταμον εἰς τὴν ψυχὴν μου χύνει.

Τί λέγεις; εἰς τῆς φύσεως τὰ κάλλη νὰ τρυφήσω;
 Πλὴν μήπως ἐν κἄν θέλγητρον ἐν δι' ἐμὲ ἐγκλείει;
 "Ἀφες ὁ νοῦς τὰς πτέρυγας πρὸς ὕψη νὰ τανύῃ
 Καὶ τὴν μηδαμινότητα τῆς γῆς νὰ λησμονήσω.
 Πόθους θρασεῖς δὲν δύναται ἡ γῆ νὰ περιλάβῃ...
 Οὐδὲ τὴν δίψαν... ὕδατος σταγῶν τὴν καταπαύει.

Πόσον μικρὰ μοι φαίνονται τὰ πάντα δὲν γνωρίζεις
 Καὶ ἡ ψυχὴ μου πανταχοῦ ὁπόσον ἀνιᾶται.
 Εἰς κόσμον ἄλλον φανταστὸν τὸ πνεῦμα μου πλανᾶται,
 "ὦ! ἄφες το νὰ πλανηθῇ καὶ μὴ τὸ ἐμποδίζῃ"
 "Ἀφοῦ τῆς ἐξεγέρσεως εἶναι πικρὰ ἡ ὥρα,
 Μὴν ἀπορῆς τὸν ὕπνον μου ἂν παρατείνω τώρα.

Γνωρίζω, μέλλον δυστυχές, φρικῶδες ἀναμένει
 Τὸν ἔχοντα ὡς πῦρ θερμὴν καρδίαν εἰς τὰ στήθη,
 Πρὶν ἀποθᾶνῃ παγερά τὸν περιβάλλει λήθη,
 Καὶ εἶναι πᾶσα δι' αὐτὸν καρδιά κεκλεισμένη.
 Γνωρίζω καὶ τὰς τῶν ποιητῶν ἡ μοῖρα.
 Καὶ μόνος τῶν παρήγορος ἡ θρηνωδοῦσα λύρα.

Ναί, τὸ γνωρίζω... ἑαυτὸν πλὴν τίς θὰ μεταβάλλῃ;
 Δύναται λίθος ὁ κηρὸς ὁ ἀπαλὸς νὰ γίνη;
 "Ἀφες ἡ λύρα τ' ἄλγος μου εἰς στίχους νὰ ἐκχύνη,
 "Ἄλλῃ πλασθεῖσα μὴ ζητῆς νὰ γίνω ὅλως ἄλλη!
 "Ἄν μέλλω τῆς καρδίας μου οἰκτρὸν νὰ πέσω θῦμα,
 Δὲν δειλίῳ τὸν θάνατον, δὲν με πτοεῖ τὸ μνήμα.

"Ἄς ἀπεθάνω, ἡ ζωὴ μαρτύριον μοι εἶναι,
 Καὶ ἡ ψυχὴ νὰ πεταχθῇ πρὸς σφαῖραν ἄλλην θέλει.
 "Ἄς ἀποθάνω νεαρά, διόλου δὲν μοι μέλλει.
 Οὐδὲν με σύρ' εἰς τὴν ζωὴν οὐδὲν μοι λέγει — μείνε —
 "Ἄν τοὺς πολλοὺς ὁ θάνατος πτοῇ καὶ ἐκφοβίζῃ
 "ὦς πρὸς σωτήρα τ' ὄμμα μου πρὸς τοῦτον ἀτενίζει.